

Pravljica o deklicah, ki so predle zlato

Estonska narodna pravljica

Ob premišljevanju in omahovanju mu je minil teden dni, in še ni mogel zbrati dovolj poguma in zaupanja v srečno rešitev. Tedaj pa prileti nekega dne siva vrana in mu sede na ramo:

»Zakaj ne ubogaš nasveta starega čarovnika? Finski čarovnik ni dal še nikoli

»Materina kletev me je začarala, ker sem jo varala!

Joj, koliko moram trpeti joj, da bi mogla umreti!«

Kraljevič je privezal konja k mostu, se slekel in se po vsem obrazu in telesu namazal z blatom, da ni bilo nikjer videti bele lise. Potem je skril konec nosu med dlani, skočil v vodo in zaklical: »Iz moža rak!« Za trenutek je voda zavalovala, potem je bilo spet vse tiho.

Kraljevič izpremenjen v raka, se je potopil do korenin lokvanjevega cveta, mu počasi izruval koreninice in ga opro-

P. KRNAT

krivega sveta! In ptičja govorica ne pozna laži in hinavščine. Hiti k reki in posuši solze na licih uboge deklice!«

Vranine besede so opogumile mladega kraljeviča. »Večja nesreča od smrti me ne more zadeti,« si je mislil, »in boljša je smrt od neutolažljive žalosti!«

Odjahal je po znani poti do mostu, ki je vodil čez reko. Kmalu je zaslišal žalostno petje:

stil prsti, ki ga je držala na dnu. To je trajalo dolgo časa, zakaj korenine so se bile globoko zarasle v zemljo. Tako je minilo teden dni, preden je bil lokvanjev cvet prost vseh vezi. Ko je bilo delo končano, se je rak s škarjami lahno oprijel lokvanjevega stebelca in splaval z njim na površje vode. Zdaj ju je nesla voda dalje in tako sta naposled priplaval do jelše, ki je rasla na zelenem

kamnu. Pri kamnu je vzdiknil rak: »Iz lokvanjevega cveta deklica, iz raka mož!«

V naslednjem trenutku sta pogledali iz vode dve človeški glavi in voda ju je odnesla na breg.

Deklica se je skrila pod zeleni kamen, kraljevič pa je hitel k mostu, kjer je bil pustil obleko in konja; vendar ni našel ne tega ne onega. Da je bil toliko dni pod vodo, si ni mogel misliti, zakaj bilo mu je, kakor da bi bil nekaj ur izpremenjen v raka.

A glej, pri mostu se je zdajci pokazala kočija, zaprežena s tremi pari konj. Iz kočije sta stopila spletična in sluga. Spletična je imela v rokah kraljevska oblačila za rešeno nevestico, med tem ko je sluga hitel oblačiti kraljeviča v žametasto obleko z zlatimi našivi. Spletično je poslal kraljevič k zelenemu kamnu, kjer se je skrivala rešena deklica. Ko sta bila oba napravljena, sta sedla v kočijo in se odpeljala v mesto. Kočijaž ju je zapeljal pred stolno cerkev. V cerkvi sta našla kralja in kraljico v žalnih oblačilih. Mislila sta, da se jima je edini sin ponesrečil v reki, ker sta našla ob bregu le konja in obleko, o njem samem pa ni bilo ne duha ne sluha.

Lahko si mislite, kako srečna sta bila zdaj roditelja, ko sta zagledala tolikanj objokovanega edinca v spremstvu prelepe nevestice! Kralj je odvedel mlado dvojico pred oltar in star duhovnik ju je takoj poročil. Nato so se vsi skupaj odpeljali na kraljevi grad, kjer so šest tednov zapored slavili veselo rešitev in svatbo.

Minevali so dnevi in tedni. Veseli in srečni dnevi odhajajo mnogo hitreje od žalostnih dni, pravi star pregovor. Hitro sta prešli mladi dvojici jesen in zima, in ko je potrkala pomlad na duri, sta šla nekega dne na izprehod. Ko sta tako hodila, zagledata zdajci drobno sinico, ki jima kliče z drevesa:

»Oj, nehvaležni človeški bitji, ki se v sreči ne spomnita svojih pomočnic! Ali naj ubogi sestrici do smrti predeta zlato? Starka ni mati ubogih deklet, ampak stara, hudobna čarovnica, ki je ukradla vse tri deklice bogati kraljevski dvojici iz daljnih dežel. Starkini grehi so veliki, nobenega usmiljenja ne zasluži. Strup bi se ji najbolj spodobil; drugače bo rešenega otroka spet zasledovala s kakim čarodejnim klobčičem.«

Zdaj se je kraljevič spomnil in povedal soprogi, da se je, ko je jahal v gozdno kolibo vprašat sestri za svet, tam naučil ptičjega jezika in obljubil deklicama, da ju odreši iz ujetništva. Sproga ga je jela s solzami v očeh prositi, naj hiti

sestrama na pomoč. Ko se je drugo jutro zbudila, je rekla:

»Sanjala sem pomembne sanje. Starka mati je bila odšla z doma in pustila hčerki sami; gotovo je zdaj pravi čas, da jima pomagaš.«

Kraljevič je takoj poklical krdelo vojščakov in krenil z njimi proti koči v gozdu. Drugi dan so prišli tja. Sanje kraljevičeve soproge so bile resnične: deklici sta sta bili sami doma in sta vriskeje od veselja pritekli rešiteljem na-proti.

Enemu izmed vojščakov so ukazali, naj nabere strupenih korenin in skuha iz njih starki jed, tako da jo, če pride domov in jo použije, za zmerom mine lakota. Nato so prenočili v koči, in drugo jutro krenili z deklicama na pot, tako da so zvečer dospeli v mesto. Lahko si mislite, kako vesele so bile sestre, ko so po dveh letih spet objele druga drugo!

Starka se je še tisto noč vrnila domov; lačna je pogoltnila jed, ki jo je našla na mizi, in nato zlezla v posteljo počivat; a zbudila se ni nikoli več, zakaj strup ji je končal hudobno življenje. Ko je kraljevič čez teden dni poslal stotnika z vojščaki pogledat, so jo našli mrtvo. V skrivni čumnati so dobili petdeset tovorov nahranjenega zlata, ki so ga razdelili med sestre. Ko so odpeljali zaklad, je dal stotnik kočjo zažgati.

Obe kraljici sta pa kmalu dobili vsaka svojega kraljeviča za ženina, takisto kakor najmlajša sestra, in zlato, ki so ga bile napredle v gozdni koči, jim je bilo vsem trem bogata dota.

KONEC

Josip Vandot:

Grlica – Črlica

Na naših gorah živi marsikaj, čemur se mora človek v resnici čuditi. Čudni niso samo ljudje, čudne so tudi živali, zlasti pa še ptice, ki se spreletavajo visoko nekje med skalovjem in jih ni nikoli k nam v dolino. O orlih rajši molčim, ker so orli jako hudi in imajo velike kljune, pa znajo pošteno kavsniti; a tudi o sovah in hudi kozaričih molčim, ker so to kaj nevšečne ptice. Govoriti hočem samo o grlici-črlici, ki je prijetna ptička in se zna tako lepo in glasno smejati, da jo v dolino lahko sliši vsak otrok, seveda, če jo hoče in je dobre volje.

Grlica-črlica ima gnezdo spleteno na najvišji skali vrh Vitranca. Gnezdo pa ni narejeno iz navadne trave ali drobnega dračja, temveč iz tenkih, zlatih vlakenc, ki si jih je nabrala grlica-črlica

sam Bog ve kje v samotnih škrlatičnih gajih, ali pa ji je bela žalik-žena podarila svojo ponošeno, zlato tenčico, da si je grlica-črlica s svojim kljunom lepo spredla najmekkejšo gnezdo. Zakaj bi se torej grlica-črlica ne postavljala, ko ima vendar domek, da ga lepšega nima niti devetnajsti kraljevič?

Grlica-črlica je pa tudi kraljica vseh grlic, ki domujejo po naših gorskih krajih. Repek ji je srebrn, perje črno žametasto, glavica rožnata kakor večerna zarja, a kljun zlat kot najlepši ceklin. Ko se zasmeje visoko med skalovjem,

umolknejo vse grlice daleč doli do Triglava in še divji golobi si ne upajo zagruliti, ker se boje grlice-črlice, ki je v resnici kraljica in zaradi tega mogočna, da nobena ptica tako.

Še človek si je ne upa motiti. Če sliši njen smeh, postojí, posluša in se niti ne gane. Smeh je tako lepo doneč, kakor se zna smejeti samo bela žalik-žena pod samotno škrlatico. Če pa prhutne grlica-črlica nad nizkim rušjem, si človek zakrije oči, da bi je ne videl. Saj dobro ve, da bi tedaj skočil za njo, da bi jo ujel, a to bi bila zanj nesreča, jo, tako velika nesreča.

Ne rečem, da je Orenc neroda in tudi tega ne rečem, da bi bil vsaj malce podoben najmanjšemu hudobcu. Njegova edina napaka je bila, da je dan na dan premišljeval samo o grlici-črlici. Premišljeval pa je samo lepe reči, a te lepe reči so bile tako zapeljive, da je onile dan prav trdno sklenil, da ujame grlico-črlico in jo prinese z njenim zlatim gnezdом vred domov na vrt, kjer se mu bo lepo smejala vse dni.

V ranem jutru se je napotil na visoko goro. Bredel je skozi gozd in skozi rušje, ki se je razprostiralo prav gor do sivih pečin, vzpenjajočih se naravnost v modro nebo. Plezal je po skalah in preko njih in povsod oprezoval, da bi zagledal med skrito razpoko zlato gnezdo. A naj je oprezoval še tako bistro, gnezda ni našel nikoli nikjer. A tudi smeja grlice-črlice ni slišal nikjer, pa naj je še tako poslušal. Pač so se smejale spodaj po gozdovih glasne grlice, a ker so se te smejale, je Orenc vedel, da se grlica-črlica ne smeje med njimi, ker bi grlice gotovo umolkniše, brž ko se oglasi njihova kraljica.

Žalosten je sedel vrh skalnate gore in je vedel, da je prišel prav zaman na Vitranec. Solnce je pričelo žgati in visoko nad sabo je zagledal črno stvar, ki je krožila nad njim in se spuščala niže in niže.

»Jojme, to je orel,« je spreletelo Orenca. »Zagledal me je, požene se name, pa me bo.«

V strahu je poskočil na noge in pričel drsati po skalah navzdol. Pa ni prav nič pazil, kod je bežal in se drsal; zato pa je imel kmalu roke vse razpraskane in obleko raztrgano. Telebnil je na širok plaz snega in postal tam za trenutek, da se odsope in pogleda, če orel še hiti za njim. No, orel že ni bil daleč, in Orenc je že slišal prhutanje njegovih silnih perotij.

Že je hotel zdrveti navzdol. A tedaj obstane kakor prikovan. Iz ozke skalnate razpoke se je razlegnil glasen, kakor srebro zvoneč smeh, ki je čudno in skoro strašno odmeval sredi gorske divjine.

»Gru-gru-gru-tu je, tu, tu,« se je smejala iz skalovja tako glasno, da je Orenca zazeblo. Ozrl se je v razpoko in je zagledal tam nekaj živega, ki se je priklanjalo na vso moč.

»Joj, to je grlica-črlica,« je pomislil Orenc. »Boji se me, pa kliče orla, da me pograbi in odnese sam Bog ve kam.«

Pa ga je razjezilo, ker je bil tako blizu grlice, da bi jo zdaj lahko ujel, da ni nad njim nesrečnega orla. Kar pest je stisnil in se pognal k razpoki. Zamahnil je z roko in zgrabil. A tedaj je vzfrfotalo iz razpoke nekaj pisanega in svetlega, da je zablestelo skoro tako kot solnce. A v tistem trenutku je zavreščal orel tik nad njim tako strašno, da je Orencu zagomazelo po hrbtu.

Kakor veter je zdrknil po strmем snežišču in se pognal skozi rušje. Šele doli v gozdu se je ustavil in se skril med varno grmovje. Še je slišal vreščanje

divjega orla, ki je krožil nad gorskim gozdom in iskal z bistrimi očmi pobegli plen. A ga ni zagledal nikjer, ker se je skrival v gostem grmu in se od strahu niti ni ganil.

Naposled se je Orenc vendarle pomiril. Razklenil je pest in se posmejal. Zakaj zagledal je na dlani pero, ki je bilo v resnici srebrno in se je svetilo kot oblaček, ki se spenja visoko preko snežne gore. Iztrgal ga je bil grlici-črlici iz repa in zdaj je to pero njegovo in lahko ga bo prodal za težke denarce.

Radost se ga je polotila, da je skočil na noge in je bežal skozi gozd proti domu. Srebrno pero je skril v skednju in nikomur ni črnil niti besedice o njem.

A gorje — od tistega dne mu je pričelo neprestano šumeti po ušesih in sredi tega šumenja je slišal vedno in vedno le smeh grlice-črlice, ki mu je govorila v tem smehu: »Gru-gru-gru-tu je peresce, tu...« Orenc si je zatiskal ušesa, a čim bolj jih je zatiskal, tem glasnejši in hujši je postajal grličin smeh: »Gru-gru-gru-tu je peresce, tu...«

Orenc je že popolnoma obupal, ker nima pred grličnim smehom miru ne ponoči ne podnevi. Rad bi nesel to pero nazaj na Vitranec in ga vrgel pred grlico-črlico, a ga je strah čudne ptice in orla, ki kroži nad Vitrancem. In Orenc ve, da ga bo grlica zaradi ukradenega peresa preganjala vse dni in bo moral vsled neprestanega strahu nekega lepega dne umreti prav žalostno in nesrečno.

Povedal sem vam zgodbo o Orencu, ker vem, da ste dobrega in pogumnega srca in se vam bo zaradi tega Orenc

resnično zasmilil. Pa sem prepričan, da stopi eden izmed vas do Orenca in mu vzame nesrečno grličino pero in ga reši hudih skrbi in žalosti. Pero pa ponese grlici-črlici nazaj na Vitranec ali pa si ga zatakne za klobuk, kakor se mu bo zdelo prav. Samo da reši Orenca, ki je zaradi grlice-črlice ves nesrečen in žalosten, pa bo dobro nam vsem.

Doktor Vsezna

Nekoč je živel siromašen kmet, ki mu je bilo ime Rak. Nekega dne je peljal z dvema voloma voz drv v mesto in jih prodal za dva tolarja tamkajšnjemu zdravniku. Ko mu je zdravnik odšteval denar, je sedel ravno pri obedu in kmet je videl kako imenitno se gospod gosti. Kakor zamaknjen je obstal še nekaj časa pred mizo, potem pa je vprašal gospoda, ali ne bi mogel tudi on postati doktor.

»O, nič lažjega kakor to,« mu je rekel zdravnik.

»Kaj pa moram storiti,« je pobaral kmet.

»Najprej si kupi abecednik. Potem prodaj oba vola in voz in si kupi novo, lepo obleko. Nazadnje pa si daj naslikati pred hišo izobesek in na njem naj bo zapisano: »Jaz sem doktor Vsezna.«

Kmet je storil vse tako, kakor mu je zdravnik ukazal. Ko je že nekaj časa igral vlogo doktorja, ne da bi bil kaj prida zaslužil, se je pa primerilo, da je nekdo izmaknil nekemu bogatemu gospodu v sosesčini zelo dosti denarja.

Gospod pa je izvedel za doktorja Vsezna. Poslal je ponj svojega služabnika. Ta je prišel na vas in kmeta vprašal, ali je on doktor Vsezna.

»Da, jaz sem,« je kmet potrdil, »kaj pa se je zgodilo?«

»Mojega gospodarja je nekdo okradel. Pojdite z mano, da boste denar poiskali.«

Kmeta je zaskrbelo, kako bo to storil. Vendar pa svoje zadrege ni pokazal.

»Grem,« je rekel, »samo moja žena mora iti tudi z menoj.«

Sluga je bil zadovoljen. Naložil je oba na voz in ju odpeljal. Ko sta prišla v graščino, kjer je okradenec stanoval, so jima dali najprej jesti.

Eden izmed slug je prinesel na mizo lonec dobrih jedi. Doktor Vsezna ga je vzel in postavil pred svojo ženo.

»To je prvi,« ji je rekel. Misli je prvi lonec. Sluga pa je bil prepričan, da misli prvega tatu in ker je bil res eden izmed tistih, ki so denar ukradli, je zbežal

v kuhinjo in dejal svojim tatinskim tovarišem:

»Doktor pa res vse ve. Slaba nam bo predla. Rekel je, da sem jaz prvi.«

Drugi sluga ni hotel iti takoj v jedilnico, pa je moral. In ko je postavil lonec na mizo, je dejal doktor Vsezna svoji ženi:

»To je pa drugi.«

Slugi je postalo tesno pri srcu in pobegnil je iz obednice, čim je mogel.

Tudi tretjemu se ni nič bolje godilo, kajti kmet je takoj, ko ga je zagledal, dejal: »To je pa tretji!«

Četrty je prinesel v jedilnico pokrito skledo. Tedaj je rekel gospodar doktor-

ju, naj pokaže, kaj zna, in pove, kaj je v skledi. Kmet je skledo pogledal, pa si ni vedel pomagati. Ves obupan je rekel: »O, ubogi Rak!«

Mislil je svoje ime, toda v skledi so bili res — raki.

Ko je gospodar to slišal, je vzkliknil:

»Če je to vedel, bo tudi vedel, kje je denar!«

Vsem slugom pa je bilo tesno pri srcu in skrivaj so prosili Vsezna, naj pride ven. Ko je prišel v vežo, so mu skesano priznali, da so oni ukradli denar. Obljubili so mu, da ga bodo vrnili in da bodo še njemu bogato plačali, če jih ne izda. Odvedli so ga tudi tja, kamor so denar skrili.

S tem je bil doktor zadovoljen. Vrnil se je v sobo, sedel za mizo in rekel:

»Zdaj bom pa v knjigi poiskal, kje je skrit denar.«

Peti služabnik pa je zlezal v peč, da bi prisluškoval, ali doktor še kaj več ve. Vsezna je brskal po knjigi, kakor bi iskal kakšno pametno besedo. Ker pa ni dobil pravega izreka, je vzkliknil:

»Notri je, takoj vam ga bom pokazal.«

Tedaj je mislil sluga v peč, da je govoril o njem. Skočil je iz peči in zbežal k tovarišem. Ves preplašen jim je povedal:

»Mož pa res vse ve!«

Potem je doktor Vsezna pokazal gospodu, kje je denar, toda zamolčal je, kdo ga je ukradel. Dobil je od njega veliko nagrado in še sluge so mu dali vse polno denarja, da je molčal.

In od takrat je bil slaven.

Kolumb — iznajditelj

Ko se je Krištof Kolumb, ki je hotel najti pomorsko pot iz Španije v Vzhodno Indijo in je pri tem naletel na čisto nov, velikanski del sveta, vrnil v domovino, so ga mnogi zavidali. Šel je v Barcelono, izročil kraljevski dvojici obilo zlatih zakladov in čudnih papirj ter privedel s seboj rdečekožce, kakršnih rojaki še niso videli. Tedaj so nevoščljivci sprožili vprašanje: ali bi ne bil mogel tudi kak drug pomorščak najti novega dela sveta, ko je znano, da mora lačja, če plove neprestano proti zahodu, prej ali slej spet zadeti ob kopno zemljo?

Kolumb na to ni odgovoril, ampak je vzel v roko jajce in vrnil vprašanje za vprašanje: ali bi ne mogel kdo postaviti tega jajca na mizo? Vsi so poizkušali, a nikomur ni uspelo. Tedaj je Kolumb vzel jajce in mu vtrl konico, tako da je jajce stalo pokonci. »To bi bili znali tudi mi,« so vzklikali gledalci. In Kolumb je odvrnil: »Prav tako, kakor je moč postaviti to jajce, je bilo tudi moč odkriti novo zemljo. A kako jo je moč odkriti, sem vedel samo jaz. Kdor hoče doseči cilj, za tistega ni zadosti, da pozna samo cilj, ampak mora poznati tudi sredstva in poti, ki vodijo k njemu.« Tedaj so nevoščljivci utihnili.

Sicer pa Kolumb ni bil sam iznajditelj »Kolumbovega jajca«. Ze pred Kolumbom je bil neki stavbnik v laškem mestu Florenci tako posvetil svojim tekmečem, ki so tajili njegove zasluge pri zgradbi nove cerkve. Ime tega pravega »iznajditelja«, ki je prvi postavil jajce pokonci, se na žalost ni ohranilo potomcem.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi Jutrovčki! Ko bi smela storiti, česar na žalost storiti ne smem, bi se takoj poslovila od šolskih klopi in se odpravila v svet. Hodila bi peš ali bi se pa kot slepi potnik vsedla v kako letalo ali na vlak. Potovala bi v daljne dežele in morda bi se tudi pridružila kakemu cirkusu. Zelo rada bi poslala krotilka divjih zveri, posebno levi in tigri so mi pri srcu. Bila bi dobra z njimi in gotovo mi ne bi storili nič zalega. Ko bi bila že priznana krotilka divjih zveri, bi pa prišla s svojimi levi in tigri v Ljubljano in bi priredila brezplačno predstavo za Jutrovčke. Strica Matica bi tudi povabila, da bi sedel v loži in me občudoval. Pa kaj hočem, ko so to le sanje, in namestu v cerkusu moram sedeti v šoli in se učiti na žive in mrtve, drugače me doma ozmerjajo.

Marjana Senekovi, uč. II. razr. gimn. v Zagrebu.

Dragi stric Matic! Tvoj natečaj me je spravil v največjo zadrego. Dolgo sem premišljeval, kaj naj Ti odpišem na Tvoje vprašanje. Naposled sem prišel do spoznanja: če bi smel storiti, kar bi hotel in me ne bi nihče nadzoroval in vodil, bi se odpravil v širni svet. Vedeti moraš namreč, da strastno rad prebiram potopise, indijanske povesti in detektivske zgodbe. Bržkone bi skušal priti v Ameriko. Mislim, da bi me že kak prekomorski parnik vzel s seboj, če bi ponudil, da bom delal na ladji. Najprej bi si ogledal New York; oglasil bi se pri newyorški policiji. Morda bi me vzel v službo, zakaj najrajši bi postal detektiv. In ko bi učna doba minila, bi se spravil nad newyorške gangsterje in ugrabitelje Lindberghovega otroka. Tista stvar mi še zmerom roji po glavi in zelo ponosen bi bil, če bi mogel dognati, kdo je Lindberghu umoril sina. Ko bi se mi to posrečilo, bi gotovo zaslovel po vsej Ameriki kot spreten detektiv in potem bi lahko sam odprl detektivsko pisarno in bi zaslužil mnogo dolarjev. Nu, vidiš, ljubi strica Matic, tako bi napravil. Ker pa ne smem delati, kar bi hotel, bom pa najbrž do konca svojih dni živel v Ljubljani in bom moral še dolgo hoditi v šolo. Lepo Te pozdravlja

Janez Kurnik, uč. III. gimn. v Ljubljani.

Ljubi striček! Če bi smela storiti, kar bi hotela, bi se odpeljala v Ljubljano in bi Te poiskala. Zelo rada bi Te namreč enkrat videla in govorila s Teboj. In potem bi Te prosila za Tvojo sliko in da bi mi nekaj napisal v spominsko knjigo. Sliko in spominsko knjigo bi si potem shranila za spomin in bi se še v poznih letih mnogokrat spominjala Tebe in ljubega »Mladega Jutra«, ki me tolikokrat razveseljuje. Prav toplo Te pozdravlja Tvoja

Jelka Moharjeva, uč. IV. razr., Kočevje.

Če bi smel storiti, kar bi hotel!

Bi šel po svetu
in deci vneto
govoril bi to:
»Ljubi živali!
Nikdar jih ne žali,
potem bo na svetu lepo!«

Stanko Weilgoni, uč. II. razr. mešč. š. v Mariboru.

Dragi Jutrovčki! Če bi smela storiti, kar bi hotela, bi postala pilotka. Samo ta poklic bi me veselil. Zmerom letati po višavah se mi zdi neizmerno lepo. Letalskih nesreč se prav nič ne bojim. Toda ta moja želja bo ostala neizpolnjena, ker ne smem storiti, kar bi hotela, in ker ne bo mamica nikoli dovolila, da bi postala letalka.

Majda Kamenčeva, uč. V. r. v Ljubljani.

Sam ne vem, kako naj odgovorim na novi natečaj. Če bi smel vse storiti, kar bi hotel, bi prinesel domov vsakega psa in vsako mačko, ki bi jo našel na cesti. Zelo rad imam živali, toda starši mi ne dovolijo imeti psa ali mačke. Z veliko težavo sem si lanski božič izprosil kanarčka. Skušal bi zaslužiti veliko denarja in potem bi napravil farmo, kjer bi vzgajal razne vrste psov. Tudi angorske in perzijske mačke bi si omislil, da bi jih potem redil. Mladiče bi prodajal, če jih pa ne bi mogel prodati, bi jih pa obdržal in dobro bi se jim godilo pri meni. Imel bi jih zmerom pod milim nebom v velikem ograjenem prostoru, kjer bi rastla trava in bi stala drevesa, tako da bi živali mislile, da živijo na svobodi. Časih bi jih pa tudi vzel s seboj na izprehod

in bi zmerom pazil, da ne bi katera prišla pod avtomobil.

Branko Samec, uč. I. r. m. š. v Celju.

Dragi stric Matie! Pri nas imamo že pravo jesensko vreme. Zadnje dni kar dežuje in tudi, ko smo imeli prvi dan šolski pouk, smo jo v dežju mahali v šolo. Na polju že kopljejo krompir in po vrtovih zorijo jabolka in hruške. Letos ne bomo imeli toliko sadja kakor lani, ker je bila poleti suša prevelika. Vendar Te pa povabim, da prideš k nam. Kako jabolko se bo že še našlo. Lepo pozdravljam Tebe in vse Jutrovčke.

Jože Melavec, uč. V. r. v Dravogradu.

Ljubi stric Matie! Moje počitnice so bile letos prav žalostne, ker je bila mamica hudo bolna. Skušala sem jo nadomestiti v gospodinjstvu, pa se mi ni posrečilo. Mamica je bila mesec dni v mariborski bolnici in je bila tudi operirana. Nu, zdaj je že pet tednov spet doma, popolnoma zdrava pa še zmerom ni. Če bi smela storiti, kar bi hotela, bi pustila šolo in bi pomagala mamici doma, da se ji ne bi bilo treba tako mučiti!

Marija Suhadolnik, uč. VI. r. v Rušah v Mariboru.

Dragi stric Matie! V nedeljo sva se z bratcem odpravila v planino maline nabirat. Škoda da nisi šel z nami. Ne moreš si misliti, kako lepo je bilo. Zvečer sva prišla domov in sva prinesla polno košaro lepih malin. Pa sva se jih že med potjo tako najedla, da nama doma niso več dišale. Po rokah sva bila od kopriv vsa opečena in mama nama je napravila mrzel ovitek na roke, preden sva zaspala. Spala sva pa kakor ubita, ker sva bila trudna od hoje.

Mirko Hudales, uč. III. r. v Trbovljah.

Listnica uredništva

Pozor, Jutrovčki! Svoj natečaj sklenemo v nedeljo 8. oktobra t. l. Dotlej še sprejemamo dopise. Razdelitev nagrad in imena izžrebancev objavimo v nedeljo 15. oktobra. Zamudniki bodo romali v koš. Pišite razločno in čedno. Samo spisi, ki se nanašajo na razpisani natečaj, pridejo v poštev za nagrade.

Vera Vst. Ljubljana: Za učenje je psiček zdaj še premlad. Ko bo star štiri mesece, lahko začneš, in morda bo tudi takrat še prezgodaj. Niso vsi psi enaki. Vsekako ga pa skušaj vzgajati brez biča in videla boš, da se ti bo hitro in lahko posrečilo. Dobrota je mnogo boljša učiteljica kakor prevelika strogost, in palica pogosto več škodi kakor koristi.

Kdo bi rad imel ves letnik 1932

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ostalo nam je še nekaj lepo vezanih letnikov »Mladega Jutra« (l. 1932). Na to opozarjamo posebno vse šolske in druge knjižnice.

Letnik v platnu vezan stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Ime in točen naslov naročnika:

Koliko jih pride...?

Rešitev

»No, otroci,« je vprašala teta Ošpe-ta čez nekaj dni — »če ima ciganski oče petnajst sinov, koliko mu jih pride na en prst? Ste izračunali?«

»Smo, smo,« so zaklicali otroci. »Na vsak prst pride poldrugi ciganček!«

»Ne bo držalo,« se je zasmejala teta. »Ampak, na prste ene roke prideta po dva cigančka, na prste druge roke pa po en ciganček! Tako bo in nič drugače!«

»Ne bo,« so se oglasili otroci drug za drugim. »Naša rešitev je pravilna!«

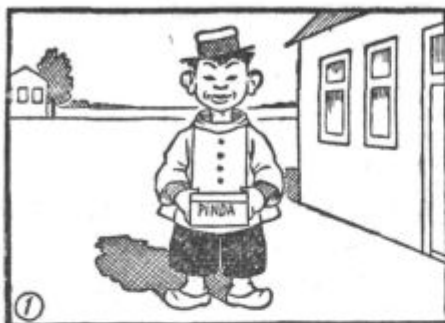
»Pa ni,« je mirno rekla teta. »Vi pravite, da pride na vsak prst poldrugi ciganček. Torej bi moral oče pet cigančkov prerezati čez pol. Zdaj pa samo pomislite, ali bi se sploh našel na svetu oče, pa če tudi ciganski, da bi mogel tako mrcvariti svoje ljube otroke? Ne in ne!«

Otroci so se spogledali, se pomuzali in si mislili: »Spet smo za eno bogatejši!«

G. Th. Rotman:

Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuščka

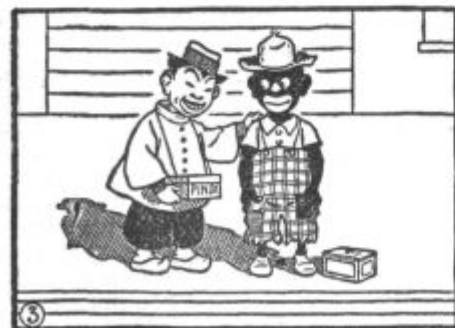
(Prevedel Vladimir Levstik)

Joši Sladkorček je bil Kitajček. Njegov oče je plul prej kot mornar okoli sveta, zdaj je bil pa brez zaslужka in je živel daleč od domovine. Iz orehov je pekel sladkorčke, ki jih je moral Joši prodajati. In tako je Joši tekal s svojo škatlo po ulicah in klical: »Sladkorčki! Sladkorčki!«

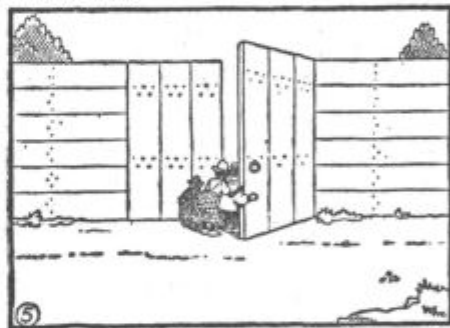
Ali joj, za kupčijo so bili slabi časi. V mestu je bilo na stotine brezposelnih Kitajcev, ki so vsi prodajali sladkorčke. Na vsakem vogalu je stal vsaj po eden, in ne redko se je zgodilo, da se je ubogi Joši s praznim žepom vrnil domov.

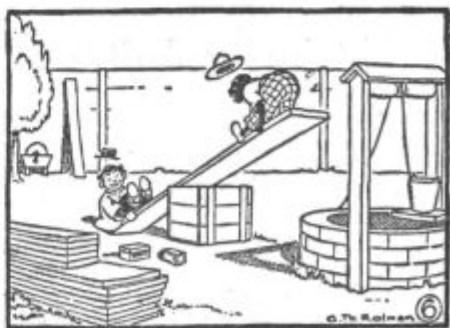
Na srečo je kmalu prišla izpremembra. Zakaj nekega dne je Joši srečal zamorčka Petra Črnuščka; ta je imel v škatli za emotke morskega prašička, ki ga je kazal ljudem za denar. A tudi Peter se ni mogel pohvaliti. »Veš kaj,« je rekel Joši, »usta. novila trdko: Joši & dr. l.«

Ta je obveljala. Dobila sta desko, na katero sta z velikimi črkami napisala trdko, in vsak, kdor je kupil sladkorčkov, je smel zastopj pogledati morskega prašička. Uspeh je bil čudovit; ljudje so se kar trgali za sladkorčke, in vsi tekmeči so ju krivo gledali.

Kmalu sta bila Joši in Peter neločljiva prijatelja. Kadar sta si zvečer razdelila izkupiček in ga zanesla domov, sta šla skupaj na izprehod. Tako sta prišla nekega večera do visokega plotu, previdno sta pokukala noter in zagledala veliko zemljišče.

Gotovo je bilo zemljišče last kakega tesarja ali trgovca z lesom, zakaj povsod so ležali kupi deska in zabojev, in v kotu je stal bruslinik. Kakor bi trenil, sta omuknila noter in si napravila iz zaboja in dolge deske lepo gugalnico. Hop, hop! je šlo gor in dol. seveda čedalje bolj divje!